

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Ing. Miroslavem Glabou, daňovým poradcem se sídlem U Sokolovny 21, Zlín, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2010, č.j. 5002/10-1102-701130

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 5.6.2009 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů. Předmětem podnikatelské činnosti žalobce v kontrolovaném období byla práce autojeřábem. Na základě provedené daňové kontroly vyloučil správce daně z uplatněných výdajů dle § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen ZDP) výdaj za opravu kuchyňské linky a kanceláře ve výši 9.850,- Kč bez DPH a za nákup zabezpečovacích zařízení – antiradarů pro vozidlo BMW v celkové výši 34.798,- Kč bez DPH. Dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 5.10.2009, č.j. 210440/09/303913707744 byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 15.955,- Kč a současně bylo žalobci sděleno předepsané penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 3.191,- Kč. Napadeným

rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru zamítnuto.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného

[2] Přes výzvu k prokázání, zda uplatněné výdaje jsou výdaji podřaditelnými pod tzv. daňově účinné výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 ZDP žalovaný hodnověrně nedoložil (ač na něm spočívalo důkazní břemeno ve smyslu citovaného ustanovení ZDP a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daně a poplatků ve znění platném po projednávanou věc – dále jen „daňový řád“), že jsou výdaji žalobcem vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Žalobce v tomto směru nepředložil ani nenavrhl žádné důkazní prostředky, čímž nesplnil svoji důkazní povinnost prokázat pravdivost uplatněných tvrzení. V případě opravy kuchyňské linky nemohlo v dané věci postačit pouhé prokázání fyzické existence majetku – kuchyňské linky, ale bylo nutno prokázat, že je součástí evidence majetku podnikatele resp. jeho obchodního majetku. Podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. u) ZDP, jsou výdaje vynaložené na opravu, údržbu nebo technické zhodnocení majetku sloužícího k podnikání nebo samostatné výdělečné činnosti (§ 7), který není poplatníkem zařazen do obchodního majetku, podle ustanovení § 4 odst. 4 uvedeného zákona, součástí výdajů na osobní potřebu poplatníka. Pro daňové účely tedy nelze tyto výdaje uznat jako daňově účinné ve smyslu ustanovení § 24 ZDP. Kuchyňská linka měla být v době pořízení jednoznačně zaúčtována v jednoduchém účetnictví do majetku poplatníka; žalobcem upravovaná kuchyňská linka však v předložených evidencích majetku nebyla zahrnuta. V případě pořízení antiradarů správce daně nepochybně, že by tato zařízení nebyli legálně povoleným autopříslušenstvím, nebo že by se nejednalo o příslušenství automobilu. Žalobce však neprokázal oprávněnost vynaložených výdajů ve vztahu ke zdanitelným příjmům z podnikatelské činnosti. Uvedená zařízení měla žalobce upozorňovat na případná kontrolní měření dodržování nejvyšší rychlosti vozidel a v konečném důsledku jej měla ochránit před případnými sankcemi za nepovolenou rychlou jízdu v podobě pokut nebo odebrání řidičského průkazu. Z daňového hlediska se jedná výhradně o osobní potřebu žalobce ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 písm. u) ZDP. Daňový poplatník, který využívá pro výkon své podnikatelské činnosti řidičské oprávnění k řízení vozidla by měl především sám ve vlastním zájmu dbát na dodržování zákonem povolené rychlosti a nevystavovat se velmi reálnému riziku udělení sankce v podobě odebrání řidičského průkazu. Nejedná se o nezbytně nutný výdaj vynaložený v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů, jde pouze o výdaj vzniklý v důsledku žalobcovy neochoty respektovat při řízení vozidla zákonné povinnosti.

III.

Žalobní argumentace

[3] Žalobce v žalobě namítal neoprávněnost vyloučení předmětných výdajů z režimu tzv. daňově účinných výdajů ve smyslu § 24 ZDP. Ohledně posouzení výdajů na pořízení antiradarů žalobce namítal, že ZDP ani jiný právní předpis nedefinuje žalovaným použitý výraz nezbytně nutné výdaje. Správce daně neoprávněně předjímá nerespektování jiných předpisů ze strany žalobce aniž by to bylo jakkoli dokladovatelné a pro daňové řízení relevantní tvrzení. Při řízení vozidla běžně vzniká situace, kdy si řidič skutečnou rychlost vozidla kvůli vnějším vlivům ani neuvědomuje a může zcela nechtěně překročit rychlost na krátkou dobu aniž by vůbec chtěl předpisy porušovat. Neuznání těchto výdajů je v příkrém rozporu s jiným rozhodnutím žalovaného de facto v téže věci týkající se nároku na odpočet

DPH při pořízení těchto antiradarů (viz. rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2010, č.j. 3173/10-1300-7048581). V poukazované věci žalovaný rozhodl, že na předmětné příslušenství musí být z hlediska podmínek relevantních pro posuzování nároku na odpočet daně pohlíženo podle stejných principů jako na jakékoli jiné příslušenství, jenž bývá součástí dopravního prostředku. Pokud je automobil používán žalobcem při vykonávání jeho živnosti není možno vyloučit nárok na odpočet DPH. V téže věci žalovaný přiznal žalobci u předmětných radarů nárok na odpočet DPH a tvrdí, že se jedná o příslušenství vozidla jako každé jiné. Rozhodnutím žalovaného byla porušena zásada předvídatelnosti práva. Zásadu volného hodnocení důkazů nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. K neuznání výdajů na opravu kuchyňské linky žalobce namítal, že v dané věci nebyla popřena existence opravované kuchyňské linky ani samotného výdaje na její opravu. Správce daně však bagatelně trval na prokázání evidování tohoto majetku, který by snad jako rozhodující dokument měl prokazovat daňovou uznatelnost výdaje. Zásoby jsou zásobami pouze do okamžiku jejich vydání, do spotřeby resp. u drobného majetku do okamžiku jeho vydání do používání. Pak se tyto položky majetku – zásob odepisují do spotřeby a již nikde nefigurují. Je rozporuplné tvrzení správce daně v tom smyslu, že tento majetek – zásoba po vydání do spotřeby měl být nadále evidován. Žalobce nepochybně závěr, že v daňové evidenci se o drobném majetku účtuje (eviduje) jako o zásobách. Ovšem pouze do okamžiku kdy je zásoba vydána do spotřeby či drobný majetek do používání. V tomto okamžiku přestává být zásobou a nemůže být nadále evidován. Existenci tohoto majetku musí být poplatník schopen prokázat a to i fyzickým ověřením. Jestliže se této možnosti správce daně vzdal, nemůže jít tato skutečnost k újmě žalobce. Ohledání na místě samém provedeno nebylo, tvrzení žalovaného, že žalobce nenavrl žádný důkazní prostředek, který by tuto skutečnost prokazoval se nezakládá na pravdě, neboť byly předloženy i fotografické důkazy k prokázání existence kuchyňské linky v určitém místě a čase, což žalovaným zpochybněno nebylo. Žalobce navrhl fyzické ohledání kuchyňské linky jako důkazní prostředek podle § 31 odst. 4 daňového řádu, tímto bylo potvrzeno kde se kuchyňská linka nachází a že slouží výlučně pro podnikání, neboť byla a je umístěna ve vagónové buňce – kanceláři. Jako důkazní prostředek byly předloženy i fotografie. Všechny tyto důkazní prostředky byly odmítnuty, proto důkazní břemeno v tomto případě přechází na správce daně. K odmítnutí prokázání výdaje s poukazem na pouhé nepředložení evidence majetku je zcela nepostačující. I v případě antiradaru bylo prokázáno, že tento je příslušenstvím vozidla, které je u žalobce používáno výlučně k podnikání. Proto se nikdy nemohlo jednat o výdaje na osobní potřebu, neboť vozidlo jinak než v souvislosti s podnikáním využíváno není. Není možné tvrdit, že pevně zabudované příslušenství vozidla je samostatným výdajem na osobní potřebu a zároveň zbylé vozidlo ze všemi dalšími součástmi za 1,5 mil. Kč není zpochybněno k plnému využití v souvislosti s podnikáním žalobce. Ve smyslu § 121 občanského zákoníku je příslušenství věci určeno k tomu, aby bylo s hlavní věcí užíváno; jestliže je hlavní věc – automobil využíván na podnikání nelze dovodit jiný závěr než, že autopříslušenství je také používáno k podnikání.

IV.

Stanovisko žalovaného

[4] Žalovaný setrval ve vyjádření k žalobě na skutkové a právní argumentaci, uplatněné v jeho žalobou napadeném rozhodnutí. Dále doplnil, že jím použitým pojmem „nezákonné chování“ neměl na mysli použití antiradaru, nýbrž uvědomělé překračování rychlosti vozidla nad zákonné limity. Výdaj na pořízení antiradarů nemá žádný vliv na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce, neboť tento může nepochybně dosáhnout, zajistit a udržet stejnou výši zdanitelných příjmů ze svého podnikání bez ohledu

nato, jestli má či nemá v autě zabudovaný tzv. antiradar. Pomocí antiradaru může řidič vyloučit sankce v podobě uložených pokut nebo odebrání řidičského průkazu. Jestliže v případě nároku na odpočet DPH je posouzení jeho oprávněnosti vázáno na používání pořízeného majetku při vykonávání ekonomické činnosti, tak daňová uznatelnost vynaloženého výdaje na pořízený majetek je podle ZDP jednoznačně vázána na jeho prokazatelnou souvislost s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů. I když by byla pořízená věc používána v rámci podnikání, ale neprokázalo se, že její užívání má vliv na zdanitelné příjmy z podnikatelské činnosti, pak vynaložený výdaj v souvislosti s pořízením předmětné věci jednoznačně nelze podle ZDP uznat. V případě výdaje na opravu kuchyňské linky žalobce pouze tvrdil, že tato byla pořízena v roce 1996 žádným relevantním důkazním prostředkem však neprokázal její zařazení do svého obchodního majetku. Takovéto zařazení nelze prokázat ověřením její fyzické existence. To, že majetek skutečně fyzicky existuje a je užíván pro podnikatelskou činnost neprokazuje, že byl někdy zahrnut do účetnictví či daňové evidence poplatníka a že je součástí majetku poplatníka jako podnikající fyzické osoby. Může totiž být jen součástí majetku v jeho výlučném soukromém vlastnictví. Z ustanovení § 25 odst. 1 písm. u) a § 4 odst. 4 ZDP vyplývá, že žalobce by musel prokázat jednak fyzickou existenci opravovaného majetku, jeho využití pro podnikání či jinou samostatnou výdělečnou činnost a dále též zařazení opravovaného majetku do obchodního majetku (majetku ve vlastnictví poplatníka, který byl nebo je uveden v daňové evidenci poplatníka resp. o něm bylo nebo je účtováno). Prokázáním prvních dvou podmínek nelze nahradit prokázáním podmínky třetí. Konkrétní způsob zařazení předmětného majetku do obchodního majetku je na vůli poplatníka, musí si být však vědom, že z daňového hlediska nese důkazní břemeno. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

V. a

Výdaje vynaložené na pořízení antiradarů

[5] Mezi účastníky řízení je sporné, zda výdaj na pořízení předmětných antiradarů je možno považovat za daňově uznatelný výdaj ve smyslu ustanovení § 24 ZDP. Žalobce byl výzvou ze dne 2.7.2009, č.j. 154036/09/303935709164 vyzván k prokázání zda předmětný výdaj je výdajem ve smyslu ustanovení § 24 daňového řádu. K uvedené otázce žalobce v rámci daňového řízení argumentoval (po vyjasnění identifikace předmětů, za které žalobce výdaj uskutečnil), že se jedná o příslušenství vozidla, které výhradně používá ke své podnikatelské činnosti jako jakékoli jiné autopříslušenství. Žalobce jej používal především jako ochranu před odebráním řidičského průkazu, neboť v minulosti byl žalobci již řidičský průkaz odebrán a nemohl proto vykonávat svoji podnikatelskou činnost a dosahovat zdanitelné příjmy. Antiradary byly pořízeny jednoznačně proto, aby žalobce neztratil oprávnění k řízení motorových vozidel a mohl tak dosahovat zdanitelné příjmy. K výše předestřenému uvádí soud následující.

[6] Z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného a připojených správních spisů a procesních podání účastníků řízení vyplývá, že mezi účastníky není sporu o tom, že v případě předmětných antiradarů se nejednalo o technický prostředek či zařízení, které by znemožňovalo nebo ovlivňovalo funkci technických prostředků používaných při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (§ 3 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů), jejich používání nebylo zákonem zakázáno. Uvedená zařízení byla instalována do osobního motorového vozidla žalobce, který byl zahrnut v jeho obchodním majetku a který žalobce používal výlučně pro

svoji podnikatelskou činnost (nejedná se tedy o případ soukromého automobilu, kde by případné náklady na autopříslušenství byly zahrnuty již v paušální sazbě náhrady za používání vozidla). Mezi účastníky řízení též není sporu, že se jedná o příslušenství uvedeného automobilu, jehož smyslem je informovat s předstihem řidiče vozidla na provoz technických prostředků používaných při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích při měření rychlosti vozidel. Mezi účastníky řízení ani není sporné, že se nejedná o tzv. technické zhodnocení, které není přímo daňovým výdajem, ale do výdajů se uplatňuje postupně formou daňových odpisů (srov. zejména § 33 ZDP s limitní částkou 40.000,- Kč). Spor mezi účastníky řízení se tedy nachází pouze v rovině, zda předmětný výdaj je či není tzv. daňově uznatelným nákladem ve smyslu § 24 ZDP.

[7] Podle ustanovení § 24 odst. 1 věta první ZDP výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a výše stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

[8] Podle ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu platí, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

[9] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce byl povinen prokázat, že předmětný výdaj v jím uváděné výši vynaložil, že antiradary skutečně získal a že mu posloužily k dosažení zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů. První zmiňované dvě podmínky správní orgány nerozporují, nesouhlasí však s názorem žalobce, že by mělo jít o náklad, který sloužil k dosažení zajištění či udržení žalobcových zdanitelných příjmů. Z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smyslem ustanovení § 24 odst. 1 ZDP je podpora podnikání a jeho rozvoj, musí se jednat o výdaje související s podnikáním daňového subjektu a jsou přiměřené, nemusí se vždy reálně projevit v příjmech, ale musí existovat přímý vztah mezi výdajem a alespoň očekávaným příjmem, bez vynaložení daňově účinného výdaje by daňový subjekt očekávaný příjem vůbec nezískal či ani neměl možnost získat, přičemž odpovědnost za prokázání podmínek pro daňovou uznatelnost uplatněného výdaje leží jednoznačně na daňovém subjektu a to nejen z pohledu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, ale především na základě ustanovení § 24 odst. 1 ZDP (viz. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2.10.2002 sp.zn. II. ÚS 438/01, usnesení Ústavního soudu ze dne 23.4.2001 sp.zn. II. ÚS 67/2000, přístupné na www.nalus.cz, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1.4.2004, č.j. 2 Afs 44/2003-73, ze dne 19.2.2009, č.j. 1 Afs 132/2008-82 přístupné na www.nssoud.cz).

[10] Ze shora uvedeného pro projednávaný případ vyplývá zejména nutnost splnění podmínky přiměřenosti (přitom není myšlena pouze přiměřenost cenová) uplatněného výdaje a prokázání, že bez vynaložení výdaje by žalobce očekávaný příjem vůbec nezískal nebo ani neměl možnost získat (zajistit, udržet, dosáhnout). V daném případě tyto podmínky splněny nebyly. Není sporu o tom, že samotný automobil v němž byly antiradary instalovány žalobce potřebuje, používá v rámci svého podnikání, neboť nikdo nezpochybňuje nutnost, aby se v rámci podnikatelské činnosti dopravoval, má tak možnost uplatnit jako uznatelné výdaje spojené s provozem automobilu, případně odpisy z pořizovací ceny. Žalobce je však při výkonu své podnikatelské činnosti povinen v rámci provozování živnosti podle ustanovení § 31 odst. 18 zákona č. 455/1991 Sb. o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění platném pro projednávanou věc dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Takovýmto zvláštním předpisem je bezesporu i zákon č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění platném pro projednávanou

věc. Z ustanovení § 4 písm. a), b) a c) tohoto zákona mj. vyplývá, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených tímto zákonem a řídit se dopravními značkami. Z citovaného zákona vyplývá pro řidiče zákaz překračovat maximální přípustnou rychlost a to jak obecně stanovenou (viz. ustanovení § 18 odst. 3 a 4 tohoto zákona), tak místní úpravou provozu na pozemních komunikacích sníženou (viz. ustanovení § 18 odst. 6 tohoto zákona). Sporný výdaj má jednoznačný účel, a to eliminovat nepříznivý dopad možného protiprávního jednání žalobce při provozu předmětného vozidla na pozemních komunikacích v rámci jeho podnikatelské činnosti. Shora zmiňovaná podmínka přiměřenosti výdaje není v dané věci splněna, neboť uvedený výdaj je zcela zbytečný pokud bude žalobce při výkonu své podnikatelské činnosti dodržovat shora zmiňované, zákonem mu uložené povinnosti. V daném případě nelze ani hovořit o tom, že by bez vynaložení předmětného výdaje žalobce očekávaný příjem vůbec nezískal, nebo ani neměl možnost získat (zajistit, udržet či dosáhnout) naopak žalobce má jednoduchou možnost zdanitelné příjmy získat (zajistit, udržet, dosáhnout) i bez uvedených výdajů pouhým dodržováním svých zákonných povinností. V tomto směru je proto nutno jednoznačně odmítnout námitky žalobce, že by správce daně prvního stupně či žalovaný posoudili neoprávněně předmětný výdaj jako daňově neúčinný neboť podstatou skutkového právního závěru žalovaného je, že žalobce neprokázal, že by sporné výdaje byly vynaloženy na zajištění, udržení či dosažení zdanitelných příjmů žalobce. S těmito závěry žalovaného i správce daně prvního stupně se Krajský soud v Brně zcela ztotožňuje.

[11] Soud se dále zabýval námitkou porušení předvídatelnosti práva správními orgány s poukazem na rozhodnutí žalovaného ohledně nároku na odpočet daně z přidané hodnoty u předmětných antiradarů. Ze shodných stanovisek účastníků řízení vyplývá, že žalovaný v rámci svého rozhodnutí nevyloučil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty u těchto žalobcem zakoupených zařízení. Uvedenou námitku soud neshledal důvodnou. Jak již bylo shora uvedeno podmínky pro tzv. daňovou uznatelnost výdajů ve smyslu ZDP stanoví ustanovení § 24 odst. 1 ZDP přičemž výklad uvedeného ustanovení vzhledem ke spornému výdaji byl soudem shora vysloven. V případě daně z přidané hodnoty resp. nároku na odpočet této daně, je však nutno vycházet z podmínek stanovených v § 70 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc, podle něhož nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. V případě uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je nutno splnit podmínku přímé a okamžité spojitosti s celkovou ekonomickou činností plátce (viz. recentní judikatura Evropského soudního dvora). Smyslem odpočtu daně z přidané hodnoty je zcela bezpochybně zbavení podnikatele zatížení daní z přidané hodnoty splatné či odvedené v rámci jeho hospodářské činnosti. Smyslem ustanovení § 24 odst. 1 ZDP je podpora podnikání a jeho rozvoj, ovšem při splnění jiných podmínek vyplývajících právě z citovaného ustanovení § 24 odst. 1 ZDP a to ve smyslu shora použitých jeho výkladů (zejména nutno v dané věci poukázat na podmínku přiměřenosti a nutnosti, že bez vynaložení výdaje by žalobce očekávaný příjem vůbec nezískal, nebo ani neměl možnost získat, tedy zajistit, udržet či dosáhnout). Právě pro rozdílnost právní úpravy a jejího smyslu nemůže námitka porušení zásady předvídatelnosti práva obstát.

V. b**Výdaje za opravu kuchyňské linky**

[12] Druhý spor mezi účastníky řízení se týká daňové uznatelnosti výdaje za opravu kuchyňské linky a kanceláře ve výši 9.850,- Kč bez DPH (doklad PV 70008 ze dne 22.1.2007). Pokud jde o znění ustanovení § 24 odst. 1 ZDP a § 31 odst. 9 daňového řádu a jejich výklad, odkazuje soud na shora již uvedené úvahy, zejména na odstavec 9 tohoto rozsudku.

[13] Důvodem pro vyloučení předmětného výdaje jako daňově účinného byla, jak v případě správce daně prvního stupně tak žalovaného, skutečnost, že žalobce přes výzvu (především se jedná o druhou výzvu správce daně ze dne 27.10.2009, č.j. 222613/09/303935709164) neprokázal, že by opravovanou kuchyňskou linku zařadil do svého obchodního majetku podle § 4 odst. 4 ZDP. Správce daně prvního stupně ani žalovaný nerozporovali samotnou existence kuchyňské linky ani její umístění v kanceláři – buňce, která jak žalovaný uvedl, byla zaevidována v žalobcem předložené evidenci hmotného majetku k 31.12.2007 pod názvem „vagónová nástavba“. Podle údajů žalobce se předmětný výdaj vztahoval pouze k opravě této kuchyňské linky, nikoliv tedy např. k zaevidované samotné kanceláři – buňce. Závěr žalovaného o vyloučení předmětného výdaje z režimu daňově uznatelných výdajů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 ZDP zcela správně vychází z následujících ustanovení ZDP.

[14] Podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. u) ZDP za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat výdaje na osobní potřebu poplatníka; včetně výdajů vynaložených na opravu, údržbu nebo technické zhodnocení majetku sloužícího k podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti (§ 7), který poplatník uvedený v § 2 nezařadí do obchodního majetku podle § 4 odst. 4.

[15] Podle ustanovení § 4 odst. 4 ZDP se pro účely daně z příjmů fyzických osob rozumí obchodním majetkem souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a penězi ocenitelných jiných hodnot), které jsou ve vlastnictví poplatníka a o kterých bylo nebo je účtováno a nebo jsou nebo byly uvedeny v evidenci majetku a závazků pro účely stanovení základu daně a daně z příjmů (dále jen „daňová evidence“). Dnem vyřazení majetku z obchodního majetku poplatníka se rozumí den kdy poplatník o tomto majetku naposledy účtoval nebo je naposledy uváděl v daňové evidenci.

[16] Ze shora citovaného ustanovení § 24 odst. 1 ve spojení s ustanoveními § 25 odst. 1 písm. u) a § 4 odst. 4 ZDP jednoznačně vyplývá, že daňově uznatelným výdajem nemůže být výdaj vynaložený na opravu majetku sice sloužícího k podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti, který ovšem poplatník daně z příjmů nezařadí do obchodního majetku podle § 4 odst. 4 ZDP tedy, že o něm buď neúčtuje nebo jej neuvádí v daňové evidenci (tj. v evidenci majetku a závazků pro účely stanovení základu daně a daně z příjmů). O otázce zda kuchyňská linka sloužila žalobci k jeho podnikání není mezi účastníky řízení veden spor. Není ani spor o tom (což vyplývá z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsahu připojených správních spisů), že žalobce přes existenci shora zmiňované výzvy nepředložil žádný důkaz o tom, že by kuchyňská linka byla v rozhodné době (či vůbec) uvedena v jeho v daňové evidenci. Žalobce ani v rámci žalobních bodů netvrdí, že by kuchyňská linka v jeho daňové evidenci byla uvedena, případně, že by o ní bylo žalobcem účtováno. Za takto zjištěného skutkového stavu správce daně prvního stupně i žalovaný zcela v souladu s posledně citovanými ustanoveními ZDP rozhodl o vyloučení sporného výdaje

z režimu daňově uznatelných výdajů. Správný je rovněž závěr žalovaného, že pouhá existence kuchyňské linky, případně její používání k podnikatelské činnosti žalobcem není z pohledu příslušné právní úpravy rozhodná, je nutno pro daňovou uznatelnost sporného výdaje splnit i podmínku zařazení kuchyňské linky do obchodního majetku žalobce podle ustanovení § 4 odst. 4 ZDP. Otázka, zda žalobce byl či nebyl povinen a na základě jakých ustanovení právních předpisů kuchyňskou linku evidovat, není z pohledu posouzení daňové účinnosti sporného výdaje významná. Soud se proto nezabýval sporem účastníků o povinnosti žalobce předmětnou kuchyňskou linku evidovat. Z uvedeného pohledu nemohlo být chybou správce daně pokud by se vzdal možnosti prověření fyzické existence předmětné linky ve vagónové buňce – kanceláři a není ani chybou, že se nezabýval žalobcem předloženými fotografiemi, které měly prokázat existenci kuchyňské linky v určitém místě a čase; žalovaný uvedené skutečnosti vzhledem k jím použité právní argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nerozporoval. Nelze proto ani souhlasit s žalobcem, že by žalovaný s ohledem na doložení zmiňovaných fotografií žalobcem neunesl na něho přešlé důkazní břemeno, neboť bylo na žalobci, aby splnil podmínky pro daňovou uznatelnost sporného výdaje ve smyslu ustanovení § 24 a 25 ZDP. Ani tato žalobní námitka nebyla proto soudem shledána jako důvodná. Smyslem použité právní úpravy je, aby podnikatel měl nárok uplatnit jako daňově účinné výdaje související s provozem (opravou) majetku zařazeného do režimu obchodního majetku přičemž právě toto zařazení do obchodního majetku je daňový poplatník v případě uplatnění výdajů za opravy majetku povinen prokázat (tj. zda jsou splněny podmínky ve smyslu shora cit. ustanovení § 4 odst. 4 ZDP).

VI. Náklady řízení

[17] Náhrada nákladů řízení před krajským soudem nebyla přiznána žádnému z účastníků řízení. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst.1 s.ř.s.). Žalovanému žádné náklady řízení přesahující jeho běžnou činnost podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto mu ani jejich náhrada přiznána nebyla.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost podle § 102 a násl. s.ř.s. do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Bude-li kasační stížnost podávána po 1.1.2012, místem jejího podání je podle právní úpravy účinné od 1.1.2012 Nejvyšší správní soud. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 29.11.2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu